Ч. 198 (13.437). Львів, понеділок 31. липня 1933. [illegible] Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 СОТ.

Єдність протиукраїнського монархічно-більшовицького фронту.

Пролетіли вістки в закордонній пресі, що японці позаарештовували деяких московських монархістів, що працювали в Манджурії на користь більшовиків. Сімбіоза цих двох екстремів може здаватися курйозом. Дехто може навіть сказати — наклеп! Але факти говорять інше. За життя Леніна московський шовінізм якось ще не відважувався показувати своїх кіхтів. Крім того, ще була свіжа память про геройчну боротьбу національностей б. російської імперії за свою національну свободу. Та й гасла про самовизначення ще не виблідли були на прапорах, як більшовицькому так і демократичному (Вільсон). Але тепер багато змінилося. Найшлися наслідувачі більшовицької доктрини про диктатуру одної партії і вони віддячилися більшовикам тим, що позичили їм ідею вожда. Що за більшовизму почав рости на Московщині великодержавний націоналізм великоруського характеру — на те вказували відомі виступи М. Горкого, проти української культури, який дійшов у своєму шовінізмові так далеко, що навіть непогоджувався дати дозволу на переклад своїх творів на українську мову. Правда, від того нічого не втратили українці. Українська молодь не потребувала і не потребує виховуватись на босяцькому романтизмі. То лише свідчило про розперезаність московського шовінізму, який не крився зі своєю ворожістю до національної політики, започаткованої Леніном, який був теоретично прихильником розвитку національної культури пригноблених націй. Тепер, коли вожд Сталін, омосковлений грузин, рішив записати своє імя в історії, як новітній московський Калита — збирач земель, московський шовінізм немає стриму. Нищиться все, що не московське. Кожний, хто брав лише будьяку участь в українській визвольній боротьбі, — находиться тепер на Соловках, у Сибірі, Туркестані, коли не на тому світі. Рядові комуністи, коли вони признавалися до українства, вже майже всі зліквідовані. Залишилися ще ті, на видних посадах, що їх так тихо не позбудешся за допомогою ДПУ. Ось повидумували на них всякі несотворені речі й порозстрілювали. А еміґрантська московська монархістична преса виписувала на кожного розстріляного українця (як напр. на Конара-Палащука), що це були чужоземні шпіони.

Таж Постишев недавно виголосив промову, в якій закидував шпіонство Шумському, Солодубові й іншим. Те, що він говорив, було лише повторюванням писанини московської монархістичної преси. Цікаве явище — вперед появляється це в монархістичній пресі, а потому думки монархістів повторюють Постишеви й компанія. Виходить, що директиви щодо національної політики Постишев й Ко одержують від московських монархістів. Напр., залишилося ще пару нерозстріляних галичан на Україні. І ось вже розпочав московський монархістичний щоденник „Возрожденіе“ вести проти них кампанію, похваляючи Постишевих за патріотизм. Деякі уривки із тої протиукраїнської монархістичної пресової кампанії хочемо навести, щоби зафіксувати це явище — єдности й однозгідности монархічно-більшовицького протиукраїнського фронту. Передова під назвою „Кінець українізації“ — вміщена в „Возрожденіи“ ч. 2959, аж захлистується з радости, що більшовики касують українізацію, яку раніш вони рахували „одним із найголовніших досягнень у своїй національній політиці“.

„Завданням цієї політики більшовиків — говорить передовик-монархіст, — було: зруйнувати „імперську будівлю“ Росії, розбити органічну єдність народів. На Україні була проголошена офіціяльною мовою для всіх установ республіки українська мова, а цю останню почали запроваджувати в тому штучному варіянті, що розробився за інспірацією австрійської влади в Галичині за останнього піввіка перед війною. Поява галичан-австрофілів під еґідою більшовиків пишно розцвіла на Україні. Але тепер вже все це признається „кознямі класоваго врага“ (підступом клясового ворога), спробою прищіпити на Україні не загально-пролетарську культуру в українському варіянті, а українську національно-буржуазну культуру. З цього зроблені висновки. Виписані з Галичини язикознавці звільнені з посад, а друкування словарів й граматик припинено до розроблення нових текстів близьких до загально-російського язика. Заява Постишева про те, що боротьба з великодержавним великоруським шовінізмом мусить вестися, не міняє справи: зміна безсумнівна й щасливі дні галицьких українізаторів минули. Потреба тягатися з цією незрозумілою непотрібною мовою (вона-ж не відкриває доступу до жадної культурної скарбниці!), природно, дратувала населення. Єдність русского народу, як найкраще підтверджується цим випадком. Коли би мали рацію українські самостійники, що запевняють ніби істнує окремий український народ, українізація зустріла би симпатію населення й тепер прийшлось би відсилати назад не галицьких язикознавців, а петербурських або московських. Зусиллями русских людей, що живуть в Малороссії й Новоросії злочинна спроба роздробити русскій народ — припинена, віримо, безповоротно“.

Ось так бадьоро закінчує похвалу Постишевим монархічний щоденник, засліплений аж до оглупіння своїм шовінізмом. Підтвердження єдности „русскаго“ народу дуже слабеньке. Московські гнобителі зрозуміло, „відішлють назад“ лише „галицьких“ язикознавців. Виселюють вони з України не лише „галицьких“ язикознавців, а й українських селян, робітників та інтеліґентів у тундри півночі за те, що не хочуть скоритися нахабному й кровожадному московському деспотизмові. Марна потіха — ця політика якраз веде не до єдности, а до ненависти й злоби проти всего, що пахне московським. Не до зєднання веде, а до впертої й безкомпромісової боротьби українського народу з Московщиною за своє національне визволення. Колишній голос московської комуністичної сирени про самовизначення, про визволення пригнічених націй змінився в шовіністичне гарчання імперіяліста й уніфікатора. А це шовіністичне гарчання мусить протверезити комуністично настроєну молодь, як других, так і нашої пригнобленої нації, що так легко раніш давалася зачарувати голосові московської сирени, а тепер покутує свою легковірність літами тюрми, не за боротьбу за визволення свого народу, а за цілі московського імперіялізму. Колись ще можна було хоч говорити про розвиток національної культури позбавлених політичної волі націй, що знаходяться під деспотією Москви. Тепер і цей арґумент відпадає. Не лише тіло, а й душа нації нищиться ad maiorem gloriam московського зоольоґічного націоналізму. Тепер ми вже мало маємо до втрати по тому боці Збруча. Помер творець конституції Союзу — розпадеться й сама ця потвора. Не маємо, всеж таки причин до зневіри в нашій боротьбі за національне визволення. Англія не Московія, а нас є троха більше як ірляндців. Нехайже тепер віра в перемогу підсилює наш дух, а тоді чорно-червоні московські единонеділимці переконаються, що вони помилялися і що помилка ця була для них фатальною.

М. О.

СІНОКОСИ ПОКІНЧЕНІ.
Жнива починаються. Не забудьте обезпечити збіжжа й пашу від огню
В ТОВАРИСТВІ ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ
„ДНІСТЕР“
у Львові, вул. Руська ч. 20.

Ще про всеукраїнський національний конґрес.

Голос у дискусії.

Думка про скликання всеукраїнського національного конгресу, яку недавно порушив на сторінках „Діла“ С. Д. в своїй статті „Укр. нац. конгрес“ безперечно незвичайно важна і на часі. Справді, здається, що справа українського відродження ще ніколи так не була загрожена, як зараз. З усіх европейських народів український нарід після світової війни залишився не то що найбільше покривдженим, але розбитим... зруйнованим в господарському, культурному та суспільно-громадському і політичному відношенні. Ні в одній державі він не має можливости вільного розвитку. Всюди бачимо загрозу біольоґічного існування нашого народу: голод, насильні переселювання, „пацифікації“, денаціоналізація, загальне зубожіння — все це врешті-решт може ослабити навіть найздоровіший і найкультурніший з народів. Цікаво, що коли в минулому століттi всі емансипаційні рухи пригнічених народів зустрічали гаряче співчуття і допомогу з боку бодай поступовіших представників европейської культури, як напр. змагання поляків, то тепер ми бачимо не тільки індеферентне але й цілком байдуже, а то ще й ворожe відношення до проблеми визволення українського народу. Прихильників його можемо перерахувати на пальцях. Ясно, що причина цего явища лежить у тому різко реакційному курсі, який взяла майже ціла Европа та взагалі — у занадто переборщеному матеріялізмі, який безглуздо відкидає всякі етичні засади в індивідуальній (особовій) та колективній (суспільно-громадській) поведінці.

Етична концепція гуманізму, яка повстала з ідеї християнства це тепер тільки зручна фірма для покриття в дійсности добре організованої патентованої вирахованости та безоглядної хижацької поведінки. Властиво ця протиетична засада стала „нормою“ суспільних відносин. Саме тим і пояснюється, чому всі змагання українського народу не зустрічають зараз того відгуку, який вони могли зустрінути в недавно минулому. Тим скрутніше становище нашого народу; божж він став обєктом торгів без нас... всупереч усім нашим змаганням, побажаннямі волі... Безпосередньо зацікавленим не ходить так про наш нарід, як про ті природні простори та багацтва, які він зумів у історичному минулому заселити та придбати. Що це не жарт — нас може легко в тому переконати політика тих держав, які позаймали наші землі; „порядкування“ землями, природним багацтвом і населенням, всі методи цього „порядкування“ промовляють більше ніж пророчисто за тим, що дійсно заноситься на цілковите знищення всього українського: заноситься на винищення самого народу, як окремої людської породи...

Так далі бути не може. Але, коли не може бути так, то треба, щоби було інакше, саме так як треба. На превеликий жаль це „треба“ досі якось ніяк не могло зворушити деяких наших політиків. Цілими роками „дорослі“ люди живуть фікціями, які вважають за „принципи“, реальну політику і боряться між собою за ці фікції. Ці люди не творять політики, але просто займаються політиканством, до того ще й дрібничковим. Хіба це не кумедно, а разом з тим до болю не болюче, що в той час, коли ми між собою гриземося за фіктивні речі (мовляв — ідеї) і тим самим редукуємо і без того свої слабенькі сили, в той час — наші вороги гризуть цілий наш нарід за живе тіло!.. А ми, засліплені фікціями,

Др. Т. Е. Бурачинський

вул. Сапіги ч. 25

ВИЇХАВ І ПОВЕРНЕТЬСЯ ДО ЛЬВОВА 20. СЕРПНЯ.

106 1—1

замість того, щоби дійсно йти до скріплення своєї національної сили та міці господарської, культурної та політичної, — гриземося мов за кістку, (якої до того ще нема), і... розміняємося в плюгавеньких дрібничках свого буденного життя... Вислід того всього фатальний: ні діференціяції ні інтеграції сили ще досі немає.

У той же самий час ми помічаємо, як усі ворожі чинники безпосередньо і посередньо зацікавлені в нашому розподілі все міцніше та певніше скупчують свої сили; їх обєднують не фікції (вони ними кормлять наших „гореполітиків"!), а таки реальні інтереси господарського та природного порядку. Система їх впливу тисне щораз більше в прямій залежности від інтеграції їх сили і, так би мовити, в геометричній прогресії, в залежности від розкладу та дезінтеграції нашої сили, що випливає з отого нашого неповажного дрібничкового політиканства чи недбальства. Ясно, що далі так бути не може. Або — або! Або ми дійсно будемо творцями відродження нашого народу, яке ми поставимо на добрій господарській і культурній основі, або ні, то здамо всі позиції й дамо можливість зробити те, чого хтось хоче.

Тому скликання всеукраїнського національного конгресу саме на часі. Такий конгрес міг би напевно ввести нові настрої в наше життя; міг би передовсім зробити підсумки всього того, що ми досягнули протягом останнього віку чи кількох десятиліть, а також і того, що було втрачене за весь цей час; конгрес міг би також намітити і дальші загально-національні цілі, поширити та поглибити ідеольоґічні основи українського руху, виробити конкретну програму, методи та засоби для її осягнення. Ясно, що не можна погодитися з автором названої статті, що мовляв, говорити про плян чи програму конгресу зараз не доводиться... Порушуючи питання про важність і потребу скликання такого конгресу, треба обовязково підходити до справи зі суто практичного боку. Для мене ясно, що конгрес повинен поставити на черзі дня питання „буття чи небуття" нашого народу; іншими словами — виявити правдивий стан його положення господарського, культурного і політичного в найширшому розумінні; виявити ступінь загроження нашого біольоґічно-племінного існування; виявити всі напрямні чужонаціональої політики в цих усіх аспектах суспільного життя. — Це з одного боку. І, — найти шляхи не тільки спаралізування всіх ворожих заходів, але, передовсім, шляхи справжньої нашої реальної політики, яка дала би запоруку того, що дійсно ми вийдемо на широкий шлях вільного життя. Всеукраїнський національний конґрес у такому випадку мусів би стати значною рушійною силою всього нашого сучасного та майбутнього процесу відродження і, можливо, що дійшов би до створення єдности проводу, без чого годі думати про успішність наших деструктивно-децентралізованих змагань, які замість інтеграції нашої сили часто-ґусто, може несвідомо, нівелюють її.

Такий конґрес вимагає значної підготовки, а тому і відповідного часу. Повстає практичне питання: коли він може бути скликаний? І далі: хто має взяти на себе ініціятиву його підготовки? Хто має право, чи може взяти участь у такому конгресі? Чи це будуть всі наші політичні партії та окремі заслужені сусп.-громадські і культурні діячі нашого життя чи, взагалі, всі ті, що захочуть бути присутніми? Ясно, що це питання слід належно обговорити. Знову таки: де саме булоб найдогідніше скликати конгрес так, щоби він міг відбуватися незалежно від якихнебудь побічних тенденцій, але щоби одночасно був не звязаний з технічними перешкодами та трудношами. Не можна оминути і питання фінансових засобів для конгресу, яке в тому випадку дуже важне: бо-ж хто зможе поїхати кудись за кордон, коли така поїздка звязана зі значними видатками? У конгресі бажана участь так-би мовити всеї нашої еліти з представниками всіх клас і станів; бо щойно тоді конгрес матиме велике моральне і практичне значіння. Над всіми цими питаннями слід розвинути широку дискусію, яка-б вияснила всю складність і важність скликання всеукраїнського національного конгресу, а щойно вже на цьому підкладі можна булоб прийти до конкретних завдань і рішень. Дати відповіді на ці запити — значить конкретизувати справу, приступати до її оформлення, а відтак і — здійснення. Цікаво булоб почути у цій справі голос наших старших досвідчених політиків і парляментаристів, вокрема, публіцистів та, взагалі, суспільно-громадських і культурних діячів, які чей-же не можуть обійти мовчанкою такої важної справи, як скликання всеукраїнського національного конгресу, що може статися зворотною точкою наших змагань.

Т. М.

Наївність чи непоінформованість?

Д-р Ю. Маршалек про кривди української кооперації.

У двотижневику для кооперативних справ, органі „Унії Звйонзкуф Спулдзельчих в Польсце" — „Порадник Спулдзельні" з 1. липня ц. р. помістив д-р Юзеф Маршалек велику статтю про трилітній плян української кооперації. Обговоривши подрібно останні загальні збори РСУК, п. Маршалек затримався довше над третьою частиною цих загальних зборів, що відносяться до важкого положення й адміністраційних перешкод української кооперації і пише:

„Якщо згадуємо про третю частину ухвал загальних зборів РСУК, то тому, що українська кооперація де може, поза кордонами Польщі і в її межах жаліється на перешкоди і трудноші, які мають зустрічати її з боку влади. Ці справи порушив недавно в загальному рефераті про українську кооперацію на Зїзді Кооператив у Варшаві пос. Остап Луцький. У дискусії над ним один з відомих кооператорів у Варшаві мав заявити: „Мені як кооператорові-полякові прикро було дізнатися про ті вийнятково трудні умовини, серед яких доводиться працювати українській кооперації в Польщі".

„Ці слова — пише п. Маршалек — повторено безсумніву дальше. Якщо їх сказано в тій формі, вважаємо, що треба би бути обережнішим у виголошуванні подібних енунціяцій на основі будь-щобудь однобічного насвітлення фактичного стану.

„Польські кооператисти, що працюють на тому самому терені, не бачуть вийнятових утруднень і кривд української кооперації. Українські кооперативи можуть працювати зовсім спокійно і розвиваються, як доказують цифри й життя, зовсім добре. Якщоб з боку влади були справжні перешкоди, їх розвій не був би ні такий швидкий ні такий очевидний".

Такий самий погляд, як п. Маршалек, має більшість польського громадянства. Але як цьому останньому, зачитаному в „Курерку" й інші „Експреси" годі дивуватися, так з другого боку невідомо: підозрівати п. Маршалка в наївності чи свідомій неправді? Адже він, як той, що цікавиться українською кооперацією і пише про неї статті, повинен знати, що у слід за розвязанням більш як 40 українських кооператив в рівенському пов., а взагалі на Волині 90-ьох, починають в цьому воєвідстві не дозволяти на заснування кружків „Сільського Господаря" (пр. Новий Почаїв), ба навіть розвязувати старі, про що доказує такий документ, який маємо в редакційній теці:

Starosta Powiatowy Rówieński L. A. — 8/33. Równe dnia 6. lipca 1933.

Do

Kierownictwa Filji Krajowego Gospodarskiego Towarzystwa „Silskyj Hospodar" w Równem ul. Żytnia 8, na ręce p. Mikołaja Nehrebeckiego.

W załatwieniu zgłoszenia tamt. z dnia 12. VI. r. b. na podstawie art. 4) Rozporządzenia Prezydenta RP. z dnia 27. X. 1932 r. Prawa o stowarzyszeniach (Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 808): sprzeciwiam się założeniu Filji w Równem Krajowego Gospodarskiego Towarzystwa „Silskyj Hospodar" we Lwowie, ponieważ istnienie takiego może spowodować zagrożenie bezpieczeństwa, spokoju i porządku Publicznego.

Zgodnie z p. 3 art. 75 Rozporządzenia Prezydenta z dnia 22. III. 1928 r. (Dz. U. RP. Nr. 36 poz. 341) decyzji niniejszej bliżej nie uzasadniam. Od decyzji tej służy kr

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 31. ЛИПНЯ 1933.

СОФІЯ ЯБЛОНСЬКА.

З дороги в Юнан, країну піратів.

II.

АМІ-ЧАУ.

На жаль, в одинокому готелику цього прославленого міста піратів, де я зупинилася на віч, господар усе змобілізував на мої послуги: мухи, комарі, блощиці, несвіже мясо на вечеру, злодіїв опівночі, музику та гамір до досвітка, одним словом усе — з винятком єдиної приємности, на яку я покладала стільки сподівань — гарячу купіль.

— Все, що собі бажаєте... — виправдувався він, — може мандрівний театр? Але ванну? У цілому місті не найдете, навіть на показ.

І коли я згадала, що саме в надії на ту ванну я відмовила гостинним запросинам мого китайця з поїзду в його рідний дім і цим утратила можність ближче зазнайомитися з родинним життям китайців, ще й з його трьома доньками, з яких одна має найменші ноги з цілій околиці то серце з жалю задудоніло в мені, як порожня криниця, коли плюнеш в її глибоке дно. Вже я пів години минуло, від коли я непорушно чекала на замовлений чай, спершися на поруччя бальконy, що повис під високим вікном моєї кімнатки над сумовитою, захмареною від вечора, долиною. А чай все ще десь там варився на триніжках, довкола яких з давніх давен певно грали на скрипці та співали чарівних пісень.

З досади і я стала співати українську співанку „А соловейко тьохав, все тьох тай тьох та тьох".

Звідки нараз взялася та зачарована ґуста хмара? не знаю. У Китаї взагалі трудно що зрозуміти. Хмара надбігла, звисла над моїм бальконикон та ледви я встигла скинути з себе одяг та витягти з валізочки кусник мила як з хмари вдарив рясний теплий туш.

На дорові під бальконом, вертаючи з поля зупинився зачарований моєю піснею та пантомімою якийсь китаєць — хоч не на довго. Певно був у страху, щоби дощ не змив з його обличчя печатки його китайського походження, а може й узяв мене за білу чарівницю у вечірному трансі.

Новонароджена, наче гриб по дощі та знову білошкіра, я бадьоро збігла сходами на вулицю на велике здивування власника готелю, грека, який пів години передтим бачучи мій похоронний марш, схід по сходові, по втраті надії на теплу ванну, щиро спочував зі мною, а навіть обережно запропонував мені свого доброго знайомого „знаменитого" лікаря. Він був певний, що я тяжко хвора, бо інакше нащо-ж мені тота гаряча ванна?

Тепер він знову підбіг до мене та спитав, чи я не голодна, чи не потребую його послуг, чи обідатиму в готелі, чи я вдоволена з кімнати, врешті попередив мене не віддалюватися самій від европейського центру, себто двірця, бо тутешні китайці ще не зовсім звикли до виду білих та, мовляв, дуже ще „полохливі". Я заспокоїла його впевняючи, що китайці це мої добрі, старі знайомі, що я живу з ними у великій згоді та що я саме йду шукати одного з моїх друзів. Я все ще думала про мого втраченого, невідшкалованого товариша подорожі.

На жаль, господар не міг мені пояснити, де жив „мій добрий друг" — такий-то китаєць, що носить синю довгу загортку з широкими рукавами, на голеній голові має чорну шапочку, а під шапочкою вузенькі скісні, хитрі очецята. Грек був дотепний, бо запевнив мене, що до його дому я не війшлаб то напевно там зустріну одного з моїх „друзів", зовсім подібного до мого опису.

Не вважаючи на його пересторогу, я пішла глипнути одним оком на місто, заки впаде на нього китайська ніч. Рух юрби, спів продавців зупи, солодощів, нафти, ферментованого сиру, молока, оклики людей, що з навантаженими мулами верталися караваною на нічліг у мури міста, вигуки „пус-пусів", що тягли товстих китайських мандаринів у двоколесних возиках, врешті крякання ворон та гавкіт голодних псів наповняли вулиці таким дивним гамором, що від нього аж почала кружитися голова, наче на ярмаркових каруселях.

Але я люблю каруселі і тому цей рейвах зовсім не зупинив мого проходу, а навпаки я йшла щораз то далі та глибше, розгортаючи руками непроникливу юрбу китайців, наче б я сильно хотіла вдертися та збагнути секрет їхнього захованого життя. Трохи далі юрба рідшає, вулиці звужуються, стають якісь поважні, чувані, довколішні, навіть часом безвихідні. Тоді я безрадно вертаю назад і знову йду наосліп вперед, праворуч то ліворуч, то попри високий довкільний мійський мур, за яким крізь шпари видко безмежні цвинтарні загони, вкриті зеленими, порослими травою, гробами. Тут довкола все завмерло, наче заслухалося у вечірню тишу. Вулички опустіли, тільки на гробах кракали вперто ворони.

Обертаючися поза себе, щоби затямити дорогу, якою мені слід вертати, я нараз помітила у деякій „респективзаді" віддалі двох китайців, що йшли за мною.

— „Цікаві певно на білу жінку, — подумала я з симпатією. — а які несміливі, не зважу

rownictwu prawo wniesienia za pośrednictwem tut. Starostwa odwołanie do Urzędu Wojewódzkiego w Łucku w terminie 14 dni po doręczeniu. — Starosta (—) A. Kański.

Повинен теж п. Маршалек знати, що в Рівенщині і других повітах замикають староства крамниці кооперативів, хоч вони мають найкращі можливо льокалі і хоч поруч істнують у примітивних гигієнічних умовинах десятки жидівських склепів і т. д. і т. д. — цю листу ми моглиб продовжити у безконечне.

Підозріваємо що інше: Або п. Маршалек бачить цей чорний бік нашої кооперації і свідомо каже, що він білий, або він переконаний, що ця кооперація, жаліючись на труднощі, політикує, вдійсності перешкод нема — а тоді: блаженні віруючі!...

(а. к.)

На допомогу жертвам повені.

КОМУНІКАТ ч. 3.

Краєвий Комітет допомоги жертвам повені взиває всі місцеві Комітети Допомоги, де були повені, щоби негайно приступили до зібрання точних і правдивих відомостей про розміри шкід для належної орієнтації в потребах допомогової акції.

У списках шкід треба подати імена і прізвища пошкодованих та якість понесених кожним з них шкід, а саме: скільки грунту вода залила, замулила в сіножатях, пасовиськах, орних полях та городах, скільки ґрунту вода вирвала і забрала при березі, пересуваючи корито ріки, які господарські культури знищені в цілости, які частинно. Так само треба подати шкоди у мешкальних і господарських будинках (в цілости, частинно, завогчення, чи будинки надаються на мешкання без шкоди для здоровля), та шкоди в худобі. Також належить подати шкоди нанесені громадським добрам, дорогам, керницям, мостам та жертви в людях. Усі шкоди треба оцінювати в грошах. При цьому було би побажане подати, яка допомога і в якому виді потрібна негайно, а яка пізніше.

Вказане, щоби громадські таксатори оцінювали шкоди комісійно при участи місцевих комітетів, та щоби ці оцінки потверджували Комітетам громадські уряди.

Місцеві Комітети передадуть негайно усі списки шкід Повітовому Комітетові, який після зібрання і зареєстрування їх у себе перешле ці списки до Краєвого Комітету Допомоги Жертвам Повені у Львові, Ринок 10/II.

Звертаємо увагу, що богато пошкодованих не зголосило ще досі шкід до скарбових урядів через свої громадські уряди в ціли відписання податків або здержання еґзекуцій. Причиною не зголошення була в деяких випадках зневіра в признання полекші або несвідомість. Поручаємо Місцевим Комітетам, занятися цією справою і подбати, щоби кожний пошкодований зголосив у цьому уряді свою шкоду в як найкоротшому часі.

Від скорого устійнення розмірів шкід залежить скорість збірок і рід допомоги пошкодованому населенню, та старання у належних чинників за поправу долі потерпівших, тому інтенсивна праця конечна.

Допомогові Комітети у непошкодованих районах зволять уже зголошувати, скільки зібрали в грошах, далі в одежах, чи натуралях, бо вже треба потребуючим йти з допомогою.

Комітет свідомий того, якої треба допомоги, та всеж таки радо прийме кожну нову здорову думку щодо способів цієї допомоги. Тому просимо тих, що знають обставини на місцях, подавати свої пропозиції під розвагу Краєвому Комітетові.

Жертви в грошах просимо пересилати на адресу: Цетробанк у Львові, вул. 3. Мая ч. 15 з допискою „для жертв повені" число конта збірки 10.818. Конто П. К. О. Варшава ч. 143.467.

В дальшому організувати збірки одіжю і продуктами.

Краєвий Комітет Допомоги Жертвам Повені:
Інж. Микола Творидло в. р., містоголова.
Інж. Юліян Мудрак в. р., за секретаря.

Togal

При невральґії, міґрені
негайно треба зажити таблетки Тогаль, які втишають ті болі. — Спробуйте і переконайтеся самі! Одначе у власнім інтересі жадайте оригінальних таблеток Тогаль. Дістанете у всіх аптиках.
Nr. Reg. 1364.

Летунський вишкіл німецької молоді.

БЕРЛІН, 29. 7. ПАТ. Між німецьким союзом летунського спорту та організаціями гітлерівської молоді прийшло до умови, яка запевняє націонал-соціялістам безмежний вплив на розвиток німецького летунства. На основі тієї умови гітлерівська молодь буде вишколюватися на курсах, організованих союзом летунського спорту. Властиве перевишколення буде ведене в летунських школах гітлерівської молоді. в льокальних відділах союзу летунського спорту і на летунських курсах при школах. В цілій Німеччині створено в останньому часі 17 летунських шкіл гітлерівської молоді. Півофіціяльний комeнтар підкреслює значіння, яке для виховання майбутніх німецьких летунів має тісний звязок між організацією летунського спорту і формаціями гітлерівської молоді, якої інструкторами будуть давні фронтові летуни.

Новий самоуправний закон.

XIV.

ПРАВА УПРАВНОГО ОРҐАНУ У ВИПАДКУ РОЗВЯЗАННЯ РІШАЛЬНОГО ОРҐАНУ.

У випадку розвязання рішального орґану, управний орґан виконує тільки ті біжучі функції управного орґану, які конечні до утримання правильного ходу самоуправної господарки. У цьому часі управний орґан не може брати на себе чинности, що тревало обтяжувала би фінансово волость — місто, — а зокрема не може будувати, замінювати, обтяжати, віддавати в застав права і нерухомости, або віддавати їх в наем понад три роки, або робити даровизни і записи і установляти фундації. Повищі обмеження щодо прав управного орґану не торкаються випадків, в яких іде про виконання правосильного рішення розвязаного рішального орґану. Ті обмеження не торкаються теж актів про збуття і заміни нерухомостей, якщо довершення такого акту конечне до урядження або управильнення вулиць і публичних площ, або для цілей розбудови міста. Управний орґан має теж право затягати іменем і на річ самоуправного звязку довгоречинцеві позички і обтяжати в тій ціли нерухомости, якщо ті позички призначені виключно до сконвертування зобовязань, що тяжіли на самоуправному звязку у хвилині розвязання його рішального орґану. Управний орґан рішає колеґіяльно всі постанови і рішення в заступстві розвязаного рішального орґану.

ТИМЧАСОВА УПРАВА. ПРИБІЧНА РАДА.

Якщо розвязано управний орґан, а волосна — міська — рада урядує далі, тоді обсяг діяльности колеґії управи до часу складення нововибраної управи переходить на війта — бурмістра — президента міста — або їх заступників, коли одно з тих становищ займає професійний член управи і остає на цьому становищі. Якщо такий випадок не заходить, надз. влада, покликана до затвердження виборів, покликує тимчасового війта — бурмістра — президента міста. Та сама влада має теж право установити тимчасову управу у випадку, коли ніодин з устроєвих орґанів (себто управа або рада) волости — міста — не є розвязаний, одначе вигасли мандати війта — бурмістра — президента міста — і їх заступників, або коли ті особи зложили свої мандати, або їх втратили, або коли їх припинили у виконуванні служби. Тимчасова управа перестає істнувати після правосильности виборів членів нової управи, або з хвилиною, коли вертається до урядування припинений в урядуванні війт — бурмістр — президент міста — або їх заступники. Рішення у справі покликання і особистого складу тимчасової управи видає воєвода (повітовий староста), засягнувши думки воєвідського (повітового) виділу.

Влада, покликана до затвердження виборів, управнена покликати тимчасового війта — бурмістра — президента міста, — а в разі потреби і їх заступників, коли волосна — міська — рада є розвязана, а мандати війта — бурмістра — президента міста — вигасли, або ті особи свої мандати зложили, або їх втратили, або коли їх припинено у виконуванні служби.

Тимчасовий війт — бурмістр — президент міста — виконує самостійно під особистою відповідальністю при помочі решти членів управи і функціонарів волости — міста.

Та сама влада має право установити при них і під їх проводом прибічну раду з потрібної скількости осіб, що мають право вибиральности до волосної — міської — ради. Якщо надзірна влада не означить ближче компетенцій прибічної ради, є вона орґаном, покликаним до видання опінії, якої засягає тимчасовий війт — бурмістр — президент міста — у всіх справах, що вимагають постанови волосної — міської — ради.

Тимчасова управа лучить у собі обсяг діяльности управного і рішального орґану з обмеженням, про які ми вище говорили. Тимчасо- етату службових становищ і бюджету нових установ і підприємств, а істнуючі може зачиняти тільки тоді, коли дістане на це згоду надзірної влади.

Тимчасова управа може приймати у межах етату службових становищ і бюджету нових службовиків тільки на час, що не переступає речинця біжучого бюджету, або під умовою розвязання службових взаємин за тримісячною виповідю. Приймати на довший час або на постійне, а також звільняти службовиків, може вона тільки тоді, коли дістала на це згоду надзірної влади.

Функції тимчасової управи у повітовому самоуправному звязку у випадку розвязання повітової ради і повітового виділу виконує одноособово повітовий староста з тим самим обмеженням, які торкаються тимчасової волосної — міської — управи.

Платню для тимчасового війта — бурмістра— президента міста — і їх заступникові визначує властива надзірна влада з фондів волости — міста — і не може бути вона вища, як платня їх попередників. **Пос. д-р Ст. Баран.**

Комуністична орґанізація на Буковині.

На основі інформацій черновецької сіґуранци яський воєнний суд відкрив на Буковині комуністичну орґанізацію й арештував 11 членів. Черновецького адвоката д-ра Талера обвинувачують, що він був провідником орґанізації. Між арештованими є студентка правничого відділу черновецького університету Діяна Адельсберґ та лічензіят хемії Мірош Юліян. Арештовано й болгарина Бориса Іванова, якому закидують, що він поширював між українським населенням комуністичну літературу та він більшовицьку пропаґанду. Разом арештовано досі 60 осіб, а між ними й комуністичну аґентку, відому під іменем Татяна. Слідство доведено майже до кінця. У вересні відбудеться в Ясах судова розправа.

Доказом пошани для поляглих героїв є жертва на охорону воєнних могил українських борців!

ться навіть наблизитися... А може це їхня традиційна манера залицяння, якої я не розумію... — старалася я зрозуміти їхню дивну, неґативну хоч вперту (це я відчувала) поведінку. Коли я ввійшла у вузесеньку, темну вуличку ліворуч, велике було моє розчарування: десь за закрутом я загубила моїх уявлених, перших китайських „адміраторів", зате з ледви відхилених дверей впала за мною якась солідна китайська лайка, з якої я зрозуміла тільки ворожий, образливий тон. Згодом за нею посипалися й інші з невидних уст. Навіть пси стали непривітно-злісно гавкати на мою появу, хоч ніодин з них не осмілився наблизитися та вкусити мене за литку.

Я знову обернулася. Нікого, тільки сям-там рух примиканих дверей або тінь якоїсь постаті, що щезає за закрутом або за муром. Хоча невидними, я почувала себе окруженою з усіхбіч потайними поглядами, повними ненависти та бажанням помсти.

Десь згори злетів мені під ноги тяжкий камень, начеб сам відірвався з даху, а кілька хвилин пізніше інший, цим разом краще вимірений, вдарив мене в шию. Довкола ні перед, ні за мною, ні сліду людей, начеб передмістя вимерло на мою появу. Навіть діти на мій вид хутко заходили в хату та зачиняли двері. Я старалася йти якнайповоліше та не проявляти найменшої уваги ні здивування, хоч вся бунтувалася проти цієї зрадницької боягуакости китайців та їх підступної атаки. Ще трохи далі на перехресті двох вузеньких вуличок, здалека я знову помітила вже мені знайомі дві постаті китайців, що йшли якимось чудом у тому самому напрямку, що я, але кілька кроків передімною, начеб навмисне, скороченою вуличкою, перетяли мені дорогу.

(Докінчення буде).

Оборонець для підпальників райхстагу.

БЕРЛІН. 29. 7. ПАТ. Бюро Вольфа повідомляє що обвинувачені у звязку зі справою підпалень райхстагу одержали оборонців з уряду, визначених президентом карного суду в державному трибуналі. Оборону буде вести трьох адвокатів з Липська: Зойфарт, Губер і Тайхерт. З міродатних кол підкреслюють, що згідно з приписами карної процедури іменування оборонців з уряду було конечне, бо обвинувачені не скористали з прислугуючого їм права вибору та з уваги на недалекий речинець розправи.

—o—

Америка розбила господарську конференцію.

ЛЬОНДОН, 29. 7. ПАТ. Делегації ріжних держав, що приїхали були на світову господарську конференцію, вже розїхалися. Французький міністр скарбу Бове перед виїздом мав розмову з кореспондентом „Парі-Міді". Міністр заявив: Коли я їхав до Льондону, тоді всі уряди були згідні в справі стабілізації валют. Жалуємо дуже, що тієї справи не поладнано. „Парі-Міді", коментуючи цю розмову, стверджує, що заява Бовета вказує виразно на властиву причину розбиття конференції, яка не всилі була осягнути ніяких успіхів, тому що Зл. Держави відмовилися загарантувати стабілізацію доляра.

—o—

Еспансько-радянські торговельні взаємини.

З Льондону повідомляють, що у звязку з признанням Еспанією Радянщини буде створене окреме еспансько-радянське товариство задля сфінансування взаїмної товарової виміни. Еспанія має закупити більшу скількість нафти для своєї фльоти. Французька преса звертає увагу, що визнання Радянщини Еспанією улекшила французька дипльоматія, з якою тісно співпрацює еспанська.

Арештування комуністів у Німеччині.

БЕРЛІН, 29. 7. ПАТ. У Дармштадті поліція викрила великий магазин зброї та вибухових матеріялів. 14 комуністів арештовано. У Вуперсталі арештовано 6 осіб під закидом, що приготовляли замах на націонал-соціялістичного президента поліції.

БЕРЛІН, 29. 7. ПАТ. „Берзен Курієр" повідомляє, що поліція викрила в рурському басейні тайну комуністичну организацію, якої централя була в Есені. Провідників организації арештовано. Підчас ревізії в їхніх мешканнях сконфісковано 5.000 членських легітимацій. Организація розвивала діяльність в цілому басейні. В Бохумі арештовано 30 комуністів, конфіскуючи картотеку з адресами членів организації.

ЕСЕН. У Боторпі (Вестфалія) поліція знайшла магазин ручних гранат, що належав до комуністів, та велику скількість крісової муніції. Арештовано кількох комуністів.

—o—

Трудний поворот ґен. Бальбо.

ЛЬОНДОН, 29. 7. ПАТ. На основі одержаних вісток з Нової Землі, відлет ескадри ґен. Бальбо до Европи покищо відложено. Атмосферичні умовини на Атлянтійськім океані так погіршилися, що розпочинати лет неможливо.

—o—

Революта в Індіях.

ЛЬОНДОН, 29. 7. ПАТ. Здовж північно-західної границі Індій шириться революта тубильчих племен. Останні вістки з того терену вказують, що сутички мають грізний характер. В Пешаварі сконцентровано 4.000 війська. Вислано теж сильні відділи за границю Афґаністану.

По широкому світі.

— Наслідком конфлікту за плату між робітниками і союзом фабрикантів шовкового промислу робітничі союзи в Ню Йорку оголосили страйк, що обіймає 70.000 осіб.

— У відповідь на знищення дуба Гінденбурга засадженого 1. травня ц. р. на полях Темпельгофу, тайна політична поліція наказала, щоб усім комуністам, які находяться в пруських вязницях і концентраційних таборах, не давати три дні обіду.

— До Варшави приїхала делеґація латвійської ескадри з Ґдині, витана представниками польської влади.

— До Кракова приїхали 34 французьких інжинірів, щоб оглянути копальні соли у Величці.

— Мадярський премієр Ґембеш після конференції з Мусолінієм вернув із Риму до Будапешту.

Щоби »бізнес« ішов.

З Ню Йорку повідомляють, що сенатор Барух, один із близьких співробітників през. Рузвельта, підчас свого побуту в Европі має відбути конференцію з Літвиновим в справі визнання Радянщини Зл. Державами. Американський уряд хоче приспішити визнання з огляду на те, що Франція й Англія ведуть тепер переговори з Радянщиною в справі торговельної умови. Така умова на думку нюйорської преси може вплинути некорисно на американсько-радянські взаємини.

Політичний фермент в Румунії.

Провід румунської ліберальної партії розіслав своїм організаторам обіжник, яким скликав їх на нараду, яка відбудеться 15. серпня в домівці голови партії І. Дуки в Молдарештах. Обмірковуватимуть загальне положення в Румунії, після чого буде оголошений маніфест до всього населення. В маніфесті ліберальна партія заявить, що після невдачі економічної конференції в Льондоні, вона зачинає боротьбу за повалення теперішнього уряду. Для цієї боротьби виконний комітет устійнить плян кампанії, якої завершенням буде велика демонстрація в Букарешті. Опісля І. Дука піде до короля і предложить йому письмо, в якому ліберальна партія зясує програму оздоровлення відносин в державі.

Одночасно розпочала акцію консервативна партія. Провідник консерватистів Ґріґорій Філіпеску відбув минулої неділі в Плоєштах віче, де зясував теперішнє політичне положення й заявив, що в осені ц. р. відбудуться вибори до румунського парляменту. На основі висліду цих виборів повстане коаліційний уряд з усіх партій. Зачувати, що Філіпеску має відвідати провідника селянської партії, д-ра Маніва в Бадачінах.

Французькі втрати в Альжирі.

КАЗАБЛЯНКА, 29. 7. ПАТ. Підчас давлення заворушень в горах середнього Атлясу французькі відділи потерпіли великі втрати людьми. М. і. впав пор. Манґен, син відомого героя світової війни, кільканадцять вояків є вбитих і 40 ранених.

Чиж це можливе?

Неймовірні чутки про спробу підпалу літніх таборів на Остродорі й Соколі.

Від достовірної особи, що прибула на днях з Долинщини, довідуємося таке. Ще поки засновано оба табори Т-ва Вакаційних Осель, на Остродорі й Соколі, якась невидима рука згуртувала кільканадцять наших горепатріотів і почала завзяту аґітацію проти висилки дітей в ці табори. Ця аґітація проходила так, що до батьків, які задумували вислати до згаданих таборів дітей, приходили якісь люди, представляли себе студентами, заявляли, що табори — це хрунівська імпреза і намагалися вмовити в людей, що чесні батьки дітей туди не пішлють. Наслідки цього були такі, що зголошена кількість учасників несподівано впала, сьогодні табор хлопців має 20, а дівчат 80 „таборитів" — але проте табори існують і працюють. Цього було цій „невідомій руці" забагато: якась ґрупа молодців, що називала себе націоналістами, почала ночувати у шатрах між обома таборами, висилала в табори своїх висланців, що намагалися учасників таборів відмовити, а коли це не дало висліду і згадані люди дістали належну відправу, почали вони просто відгрожуватися, що табори підпалять. І справді ночами підходили до таборів якісь люди, а управа таборів мусіла аж викликати зі Львова кілька довірених собі осіб та виставляти із них і зі старших, що були в таборі, варту біля нього через кілька ночей. Щойно коли двох прилапаних у ночі типів потурбовано, шатра перекочували дальше і в таборах запанував спокій, що триває до сьогодні.

—o—

Реформацькі піґулки з маркою Черниць („Черниця")
ВІДОМІ ВІД 1602 РОКУ.
Управильнюють шлунок, хоронять від ревматизму, терпінь печінки, від нирної опасистости, артретизму, наморок[ів], лагодять гемороїди, прочищують кров і для осіб схильних до обструкції є лагідним прочищуючим засобом.
Вжити 1 до 2 піґулки на ніч.
Ціна пуд. зол. 1.35 виробу аптекаря ТУШИНСЬКОГО, Варшава, вул. Смольна ч. 22. — Домагатися з „Черницею".
2 2

НОВИНКИ

— **Перед тижнем відкрила фабрика „Фортуна Нова"** свою власну крамницю з солодощами при вул. Руській ч. 20 (дім Дністра). Просимо наше Громадянство не забувати на неї. 6—

— **Ukrainica.** Найбільший есперантський часопис „Heroldo de Esperanto" ч. 28. з 16. липня ц. р. помістив статтю „Ivan Franko — Moseo de ukraina nacio" („Іван Франко — Мойсей українського народу"), написану Тадеєм Скотинським. Статтю прикрашує портрет Івана Франка з його автографом і знимка нагробника.

— **Під увагу Центросоюзові.** В Підгаєччині, як нас повідомляють, українські дівчата не можуть вишивати вишивок, бо в Підгайцях годі купити нитки „Д. М. Ц." Хібаж ми мусимо бути залежними навіть у такій дрібниці від жидів, які з приводу „бойкоту" німецьких виробів не спроваджують ниток „Д. М. Ц."? До того ця нагоду можуть використати несовісні спекулянти та закидати нитками „краевого виробу" давши етикетку — „нитки Д. М. Ц." Але тоді народне мистецтво дуже потерпить на тому.

— **„Учительська Каса" на добродійні цілі.** Датки на добродійні цілі зі свого чистого зиску за р. 1932 виплатить „Учительська Каса" (Львів, Якуба Стшеме ч. 11) по 15. серпня 1933. За належито виготовленим поквітованням дістануть: 1) В. П. У. В. на „Допомоговий Фонд" 100 зол., 2) Р. Школа 100 зол., 3) Пов. Союз „Кр. Р. Ш." у Львові 25 зол., 4) „Просвіта" 25 зол., 5) Укр. інваліди 25 зол., 6) Т-во Письм. і Журн. ім. І. Франка 25 зол., 7) Нац. Фонд Укр. Літератури 25 зол., 8) Комітет будови нагробника Ів. Фр. 25 зол., 9) Нац. Музей 25 зол., 10) Шпиталь ім. Митроп. Шептицького 25 зол., 11) Захоронка 25 зол., 12) Комітет будови церкви СС. Васил. при вул. Потоцького 25 зол., 13) Вак. Оселі 25 зол. Названі вище установи мають самі без окремого повідомлення зголоситися по відбір призначеного їм датку.

— **Масова редукція в залізничій службі.** В залізничих колах викликала велике враження вістка, що з днем 1. серпня буде звільнених коло 2.000 урядничок, а саме замужних і розвідок, що дістають аліментацію. Зредуковано теж багато урядовців, причому ті, що не мають емеритальної вислуги, дістануть півторарічну відправу.

— **Територіяльні зміни в окружних судах.** Появився розпорядок президента Річипосполитої про зміну території окружних судів у Чорткові і Станиславові. Городські суди в Бучачі, Монастириськах і Потоці Золотому на основі того розпорядку вилучено з окружного суду в Станиславові і прилучено до окружного суду в Чорткові. Розпорядок обовязує від 1. січня 1934 р.

— **Вислужені підстаршини мають першенство.** Рада міністрів видала розпорядок, на основі якого при обсаді становищ нижчих державних і самоврядних службовців у Польщі мають першенство вислужені військові підстаршини з відповідними кваліфікаціями. При міністерстві військових справ встановлюється спеціяльну комісію, що буде кваліфікувати кандидатів на цивільні посади.

— **Польсько-радянські взаємини.** З Варшави виїде в найближчому часі до Москви делеґація польських ремісників. В делеґації візьмуть участь представники ремісничих палат і фахівці з ремесла кравецького, шевського, шкіряних і щіткарських виробів. Підчас побуту в Радянщині, обчисленого на 10 днів, будуть переведені переговори в справі більших замовлень на ремісничі вироби.

— **Львівська хроніка.** На вул. Городецькій самохід, ведений шофером В. Швальбінським, переїхав купця Якова Каца, який помер опісля в шпиталю. Шофера арештовано. — П. Гончаревецькій, жінці директора, вирвав якийсь злодій на вулиці торбинку з грішми і втік. — На Клепарові повісився кімнатний маляр Йосиф Віклер з причини родинних невзгодин.

— **Арештування комуністів.** Львівська поліція арештувала трьох комуністів: Мих. Левандовського, Йос. Суняндa і Солом. Лайхтера. Переведена у них ревізія ствердила, що вони займалися комуністичною аґітацією

— **Афіші та летучки повинні бути грамотні.** Один з наших читачів присилає нам рекламову летучку одної львівської фірми, написану по українськи і тимсамим призначену для українських покупців. Власники її, як виходить із двох чисто українських прізвищ, імовірно українці. Наш дописувач зовсім справедливо обурюється, що мова цієї летучки сильно макаронічна, в роді „всілякої направи в цей закрес (!) входячі" (!), крім цього летучка друкована у друкарні „Новочесній". Купці, що покликуються на гасло „свій до свого", повинні би перше самі його шанувати. При цій нагоді хочемо звернути увагу, що дуже часто ріжні наші фірми та установи, які дають ріжні друки дуже мало дбають за чисту українську мову. Навіть українські часописи приймають назагал рекламові тексти не виправляючи і цим підтримують старі, прикрі мовні помилки. З усіх українських друкарень досі фактично едина друкарня „Діла" приняла від кількох літ принцип, що тексти усіх афіш і клепсидр дає перед друком переглянути, щоби не попадалися в них такі часті гріхи проти літературної мови.

— **Родинна трагедія** склалася в Левандівці під Львовом. Жінка помічника залізничого машиніста Адама Новаковського, 29-літна Розалія підозрівала свого чоловіка, що він її зраджує. З тої причини сварка між ними не переводилася. Минулої пятниці, коли Новаковський прийшов зі служби, вибухла знову сварка, в часі якої жінка добула нагло револьвер і стрілила чоловікові в голову. Однак Новаковський нагло підскочив, так що куля ранила його в руку. Думаючи, що застрілила чоловіка, Новаковська спрямувала револьвер до себе і прострілила собі висок. Відвезена до шпиталю нещасна вмерла, а чоловік буде жити. Справа піде перед суд.

— **Краева хроніка.** В Городку к. Львова помер нагло б. шеф військового окружного суду у Львові, полк. Ст. Луковський, що займався там адвокатурою. — На озері в Дамачеві Стр. перевернувся човен з шістьма молодими людьми, з яких четверо утонуло. — В Татрах біля Закопаного впала зі скали чеська туристка д-р Кетлерова, жінка професора праського університету і вбилася. — На полі коло Добромиля парубки Роман Грак і Віктор Михалик убили 22-літнього Фр. Ромера, що залицявся до тієї самої дівчини.

— **Стрілянина дефравданта на почті.** В почтовому уряді в Межирічу на Підлясі стверджено дефравдацію у висоті 1000 зол., якої допустився начальник почти Ґарпінський. Коли з приказу влади прийшов поліцай його арештувати, Ґарпінський з револьвером у руці почав з ним термоситися і стрілив, ранячи його в рамя. Опісля приложив револьвер до своїх грудей і ранив себе, але не тяжко. Як виздоровіє, буде відповідати перед судом.

— **6000 подруж одного дня** відбудеться небавком у Харбіні. Туди приїде 6000 японців з Манджурії, щоби познайомитися безпосередньо перед шлюбом зі своїми жінками, які досі знають тільки на підставі фотографій. Кошта такого збірного шлюбу і всю дотеперішню акцію взяв на себе японський уряд. Не виключене, що за цією ідеєю підуть колись і европейські держави.

— **Великий врожай у Румунії.** На основі оголошеного комунікату румунського міністерства рільництва жнива заповідаються дуже добре. Як виходить з приблизного підрахунку, великі запаси пшениці й ячменю підуть на вивіз за границю.

— **Воздушна труба,** що перейшла понад Біргніцом, наробила здовж залізничої лінії Берлін—Гамбург на просторі 40 км. великого спустошення. Буря перевернула багато домів, позривала дахи, дроти і т. п. Сильний дощ знищив управні поля.

— **Дорогоцінні листи.** Англійський льорд Розбері, вмираючи залишив у своїй книгозбірні 8 любовних листів Наполеона до його жінки Жозефіни. Ці листи продані на ліцитації у Льондоні за рекордову суму 4400 фунтів шт. Французи та американці навзаводи хотіли відкупити ці листи для своїх збірок, але не витримали конкуренції з англійцями, що віддавна присвячують життю Наполеона величезні монографії. Згадані листи це зразки любовної ніжности, повні запевнень і присяг.

— **Ріжні вістки.** В околиці Баґдаду, в м. Адзамідуса, 200 арабів почало бити на вулицях жидів для демострації. — Від березня у Франції число безробітних зменшилося на 27 прц. — У Парижі настали ріжк[…] спеки: цими днями було там 37 ст. Цельзія у т[…]і. — Льондонська біржа у клопоті: частина не[…]ення нарікає, що її щоденні комунікати зас[…]ують людей до біржевих спекуляцій з купе[…] нарікає, що недостача щоденних біржевих […]ток у пресі відбивається погано на інтерес[…] 29. ц. м. Мусоліні скінчив 50 літ. — Анг[…]ід Мекдональд зачинив засідання свого […] і виїхав на вакації до Шотляндії в до[…]

ВІДГУКИ ДНЯ.

Не розпитав.

Ідучи за прикладом старини: Спартанців вислав я свого сина на вакаційну оселю. Нехай, думаю, хлопець навчиться порядку, дисципліни, послуху і нехай набере більшої самостійности. Передовсім я дуже за тою останньою прикметою, бо вона в нас ні в одиниць, ні в цілому народі не має попиту.

Запевнили мене люди, що вакаційна оселя на Остодорі це зразок всіх вакаційних осель на всіх Остодорах світа, та що я безпечно можу віддати туди свого наслідника без шкоди для нього і без страху для династії.

Розпитавши ще про це та про те: який там харч, нічліг, скільки треба грошей і таке інше — погодився.

Одного погідного ранку мій син сів з подібними синами до ваґону і поїхав на Остодор. Навіть не оглянувся як виїздив. Відразу попав у ґурт товаришів і забув про „старого".

Я вертався спокійно до дому, знаючи, що сина віддав у досвідні руки і що він там матиме все, чого буде потрібно.

Але по дорозі стрінув знайомого і добре, що стрінув.

Тев-овев — розговорилися. Зійшла розмова й на Остодор.

— Ви там дали свого сина?

— Дав.

— А знаєте менш-більш політичний напрям Управи?

— Ні. Я й не подумав.

— Треба було подумати саме про це! Накривало, рушник, білля — все те „ерунда", головна річ — що з вашого сина зроблять...

— Щож можуть зробити?

— Не знати, голубчику, не знати. Ой не знати... Ануж то „Новозорці"?! Дістане хлопець бомка на точці целібату і що тоді? А як „Метанці", то не схоче клякати при Причастю, бороду запустить. А чого доброго, коли це „Палійвці", то вернеться лідером цілої родини і ваш авторітет трісне як булька на воді. А хоч би вернувся й Ундистом... Не думайте, що й це так надзвичайно. Не схоче потім нічого вчитися, а мандат йому давай хочби якийнебудь, хочби до товариської ради, хочби до забавового комітету. Але давай, бо йому належиться.

Затроївши мені отак душу, знайомий попрощався і пішов собі кудись.

А я?..

Пішов розпитувати, як справа стоїть і в чиїх руках провід Оселі. „Новозорці", „Метанці", „Палійвці", „Ундисти"...

Нічого докладного про це не розвідав, але довідався щось такого, що нині завтра поїду відбирати хлопця.

Дорогою Конфіденціональною дійшло до мого відома, що Оселя на Остодорі є в руках уголовців (100%, а навіть 110%!!), так що малі діти напевно повернуться звідтам останніми хрунями.

Довідався я крім того, що дехто з молодих мізків нації носився з думкою, як зі ступою — спалити до тла отой центр угодової зарази, але десьтам хтосьтам когосьтам трохи вибив, і цей утікаючи згубив у корчах спасенну для української нації думку.

Шкода, що згубив.

Будинок на Остодорі згорів би, хлопці приїхалиб непопсовані до дому, а я домагавсяб звороту цілої оплати.

А так... Приїде мій малий, я йому про козаків — він мені про кварцяне войско, я йому про Усусусів — він мені про Леґіони, я йому про Чортків — він мені про Раранчу...

Що думаєте, не може повторитися сцена з Тараса Бульби?!

А все через те, що не розпитав як слід про політичний напрям Оселі.

Галактіон Чіпка.

Із судової салі.

З ГАРАЗДІВ УКРАЇНСЬКОГО СВЯЩЕНИКА НАД ЗБРУЧЕМ.

У місцевостях здовж Збруча розміщено відділи КОП-у (Корпусу Охорони Пограничя) — піші і кінні. Відносини між тими відділами і місцевим населенням далеко неналіпші, про що говорили нераз у соймі українські посли і на що вказували їхні посольські інтерпеляції. Так є і в Гнилицях збаражського повіту, де стаціонує ескадрона уланів КОП-у під командою спольщеного російського німця ротмістра Цімермана. Парохом у Гнилицях є о. Максим Хома, батько дванацятеро живучих дітей, що мешкає у безпосередньому сусідстві касарень КОП-у на фільварку. Це сусідство відчуває о. Хома і його рідня дуже дошкульно, бо улани роблять йому всякі пакости, у білий день прилюдно нищать йому огородовину, зривають овочі в саді, ломлять деревину і т. д., а на завваги о. Хоми і його рідні відповідають сороміцькою лайкою. Про те все знає ротмістр Цімерман і зовсім не потягає до відповідальности уланів, що плюндрують і зневажають людей. Так було одної неділі в осені минувшого року, коли улани найшли на сад о. Хоми і обривали його оріхи на його очах, а інтервенція у ротмістра Цімермана не помогла нічого. В додатку ротмістр Цімерман зробив доносення до прокуратури на о. Хому за зневагу війська (мав сказати тоді „банда — напад", грозити уланам, що їх убє і особисто зневажити Цімермана). Прокуратура обвинувачила о. Хому перед городським судом у Новім Селі, котрий за зневагу війська (ст. 127 к. к.) засудив його на 150 зол. гривни та за зневагу ротмістра Цімермана (ст. 256 к. к.) рівнож на 150 зол. гривни — разом отже на 300 зол., на 30 зол. судових оплат і на кошти судового поступування, звільняючи його від провини погроз. Проти присуду зніс о. Хома апеляцію і дня 27. липня ц. р. відбулася в окружнім суді в Тернополі (віцепрез. окр. су-
ду д-р Вендриховський) апеляційна розправа,
на якій обвинуваченого о. Хому боронив пос.
д-р Степан Баран. Доказове поступовання по-
твердило майже в цілости оборону обвинуваче-
ного, а зокрема, що улани роблять пакости і ріж-
ні школи, крадуть овочі, зневажають людей і т.
д., а ротмістр Цімерман цього не перепиняє і
жовнірів не карає. Окружний Суд увільнив о.
Хому від провини зневаги війська зі ст. 127 к.
к., бо слова „банда, напад" могли відноситися
тільки до крадучих у саді оріхи уланів, а не до
КОП-у як такого, натомість затвердив вирок
І-ої інстанції відносно зневаги ротмістра Цімер-
мана зі статті 256 к. к. (о. Хома мав сказати
„такі к...... довудца"), а зміняючи кару зі 150
зол. на 80 зол. і на заплату судової оплати І-ої
інстанції 6 зол., а ІІ-ої інстанції 3 зол. так, що
о. Хома замість 330 зол. має заплатити тепер 39 зол. Внеску оборонця д-ра Барана на поновне переслухання і сконфронтування свідків, що виказало би суперечности в їх зізнаннях і повну невинність о. Хоми, суд не узгляднив, а також не узгляднив апеляції прокуратури задля низького виміру кари.

☦ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Ольга з Бачинських Пристайова, жінка гр.-кат. пароха в Ню-Гевен, Півн. Америка, упокоїлася по важкій недузі у Львові дня 19. липня 1933, проживши 60 літ. Похорони відбулися дня 21. липня 1933. В. Їй П.! 104 1-1

З кіна.

Кіно „Паляс": „Моя жінка — авантюристка".

Погідна французька комедія з доброю інтригою: молода жіночка скромного, тихого банкового урядовця мріє про високе становище для свого чоловіка, звязане бодай із люксусовим автом. У своїх мріях заганяється вона так далеко, що одним махом хоче ввійти у сферу багатих людей і для цього ставить на одну карту ціле своє скромне майно. Молода пара вплутується у таку клопітну ситуацію, що кожної хвилини їй загрожує скандал із поліцією. Та щастя „жінки-бізнесмена" (такий справжній заголовок фільми) йде в парі з її зручністю та уявою.

Дописи.

СЯНІК.

Протиборгова акція Л. К. С. У четвер, 29. червня
ц. р. відбулася у Сяноці в читальняній домівці коопера-
тивна анкета, скликана Лемківським Союзом Коопера-
тив. Метою анкети було обміркувати з низовими коо-
перативними робітниками доцільні засоби боротьби з
боргами по кооперативах сяніцького району. На анкеті
виголошено три реферати, в яких зясовано вагу коо-
перативної ідеї для економічного двигнення та змічнен-
ня українського народу, саме (реферат д-ра В. Блавацько-
кого), обговорено обовязки членів надзірних рад низо-
вих кооператив (реферат о. Ференца) і зясовано роз-
виток щадничо-позичкової кооперативи в Загірю (ре-
ферат І. Симка). Вкінці люстратор і організатор коопе-
ратив сяніцького району п. В. Юрченко подав засоби
боротьби з боргами по кооперативах, ілюструючи фак-
тичним матеріялом розвій поодиноких кооператив та
вказуючи на причини упадку деяких з них. Це частинно
ділова анкета закінчилась геть зполудня бадьорим на-
строєм низових кооперативних робітників, які свідомі,
що правильним веденням своїх кооператив кладуть о-
снови під відродження Лемківщини, розїхались до дому.

Вистави аматорського гуртка „Р. Ш.". В неділю 2
липня ц. р. відограв аматорський гурток при кружку
„Рідної Школи" в Сяноці у салі міщанської читальні

три одноактові вистави, а саме: „Медвідь“, „Драконики“ і „Освідчини“. Ці легонькі змістом, солідно підготовані вправним режисером Ф. Коковським вистави викликали в присутніх веселий настрій. Публика, здебільша інтелігенція зі сіл сяніцького повіту, рясними оплесками нагороджувала гарну гру аматорів (ок), які вив'язалися дуже добре зі своїх роль. Побажатиб, щоб аматорський гурток частіше давав вистави, а не лише раз на рік.

РУДЕЧЧИНА.

Як повинно робитися. Судовий рудецький повіт, зокрема місто Рудки знані з браку всякої організації. В Рудках нема українського міщанства, нема української інтелігенції, нема навіть українського священика. З тієї причини всі повітові установи, якщо не завалилися, то плять. Так „Народний Дім“ збанкротував, каменицю треба продати і не буде де зійтися, а члени будуть ще доплачувати до уділів. ПСК живе завдяки теперішній управі, бо вже почав банкротувати, але обслугує всего кільканацять кооператив на селах. Голова філії „Просвіти“ іде в шинку кланятися п. воєводі, що приїхав люструвати староство, але по селах роботи по читальнях дасть Біг! Філія „Сільського Господаря“ ледви животіє і то не заходом виділу, а поодиноких одиниць. Філії „Рідної Школи“ не можна зі сну добудитися. Інтелігенція пренумерує польські часописи, складок на народні цілі нема. Словом біда моральна, біда матеріяльна. В такій скруті прийшов до Рудок лікар-українець і другий адвокат-українець. От добре, от маємо свіжі сили, зачнеться робота! Та на лихо, з причини бабських сплетень, вибухла сварка між двома інтелігентами, а затим вся рудецька інтелігенція поділилася на два ворожі табори; ба ще і одно крило розсварилося і розбилося. А все задля особистих причин. Новоприбувший адвокат д-р Гайдучок постановив зібрати розсварену інтелігенцію при роботі задля свята „Сільського Господаря“. Та комітет, що мав це свято уладити знову був вложений односторонно, отже нова причина до дальшого розколу. Комітет розголосив, що свято „Сіл. Господаря“ відбудеться в Купновичах Старих на празник св. Ап. Петра і Павла, що буде полева Служба Божа, похід довколи села з показами ріжних робіт в полі, як орка, косовиця, жнива і т. д. Нарід спрагнений національної емоції збирався на це свято не лиш з повіту рудецького, але і самбірського та мостиського. Та слота, опісля лихі дороги перешкодили святові і його відложено на неділю 16. липня ц. р. На жаль „полева“ Сл. Божа не могла відбутися, похід заборонило староство, отже лишилась академія під голим небом, народні забави і аматорське представлення „Невольник“. Одначе комітет не вмів зорганізуватись внутрі. Не запрошено головного товариства „Сіль. Господар“, властиво запрошено аж на відложений день 16. ц. м. і всего один день наперід, через що не прибув головний референт. Не запрошено письменно до роботи і участи ПСК в Рудках, а звернеюся впрост до кооператив сільських, як опісля управа жалувалася і для того ПСК на святі не було. Не повідомлено свого посла п. Тершаківця, що свято переложено і він не приїхав. Запрошено принагідно, але не забезпечено участи селянських хорів і делегацій дооколичних установ як читалень „Просвіти“, кружків, кооператив і т. п. А всеж була надія, що свято удасться, коли комітет прислав свого чоловіка, абсольвента гімн. п. Гайдуківського до Купнович, щоби свято підготовити. Селяни приняли його радо, але місцевий знаний інтригант п. Р. виступив проти нього (щоби лиш свято зіпсувати), що він „чужий“, не повинен виступати в „Невольнику“. На день перед представленням п. Г. ролю відобрали і дали непідготованому селянинові. Вслід за тим подякувала за режисерію місцева учителька, що мала головну ролю. Пану Г. закинули, що він аранжував в рудецькім повіті виїзд на свято У. М. Х., та що він є прихильником Дашкевичівських „Лугів“. Та селяни зорієнтувалися в інтризі п. Р., бо тих інтриг було дуже багато, перепросили п. Г. і вже з того боку свято було забезпечене. Купновичани приготовлялися на приняття гостей, особливо хорів і музики з Загіря. На 5-морговім вигові уставлено ріжні імпрези і сцену. Після Служби Божої около 2. год. попол. зібралося около 1000 людей, переважно молоді. Вступне слово виголосив з браку делегата Головного Т-на місцевий парох і член головної Ради „Сіл. Госп.“, б. посол о. Онишкевич. Він і проводив академією та уділив голосу д-рові Гайдучкові. Коли рознеслося слово „д-р Гайдучок“, кількадесять молодих людей, між ними кількох студентів, що стояли 30—40 кроків від сцени, — а були це люди з Бабини, Берегів, Зарайська і Пиняч самбірського повіту та з Костельник рудецького повіту — думаючи, що це студ. Гайдуківський, счинили крик: „ганьба Гайдуківському!“ і кинулися до сцени. А на сцені був п. Гайдуківський, о. Онишкевич, о. С. Кульчицький і о. Павліш, голова філії „Сіл. Госп.“. Та купновська молодь і молодші господарі вже були завважили настрої цих знаних авантурників, відбили наступ і зіпхнули їх поза рів, звідки вони повтікали і поховалися в хаті б. посла Миколи Рогуцького. П. Рогуцький був невдоволений, що мало відбутися свято „Сіл. Господ.“. Тому всі в Купновичах вказують на нього як пролокатора цілої авантури. Коли успокоїлося після реферату д-ра Гайдучка реферували ще оо. С. Кульчицький і Павліш, опісля виступали хори з Купнович Старих і Ропужа (25 км. від Купнович), деклямація „Каменярі“ виголошена місц. селянином Іваном Війтовичем, вкінці народні забави. Яка причина тієї авантури? Вище згадані села були колись радикальними, опісля сельробівськими-комуністичними, а тепер студенти роблять з них націоналістів. А що у націоналістів кожна робота є через них аранжована, хрунівська, то, як говорять, дісташи вказівки зі Львова розбити свято „Сіл. Господ.“ старалися його розбити, а п. Рогуцький піддержав їх наміри.

СПОРТ.

КОМУНІКАТ ЛЕГКОАТЛЕТИЧНОГО СУБРЕФЕРАТУ.

Л. Субреферат подає до відома устійнені речинці змагань.

I. Краєві легкоатлетичні змагання.

16. вересня — субота пополудне година 16. 17. вересня — неділя рано год. 9. попол. год. 16. у Львові на площі „Сокола-Батька“.

Конкуренції.

Мужчини: Біги: 100, 200, 400, 800, 3000, 10 тис. м. Гінці: 4×100, 100 × 200 × 300 × 400. Скоки: вгору, вдаль, жердка. Мети: диск, куля, ратище одно і обома.

Жінки: Біги: 60, 100, 200, 800. Гінці: 4 × 100, 100 × 100 × 200 × 800. Скоки: вгору, вдаль. Мети: диск, куля, ратище.

Нагороди: Мужеська мандрівна нагорода за дружинове мистецтво — фунд. „Українська Кооперативна Організація“. Жіноча мандрівна нагорода за дружинове мистецтво — фунд. „Союз Українок“.

II. Краєвий пятизмаг мужчин і тризмаг жінок.

15. жовтня ц. р. у Львові на площі „Сокола-Батька“.

III. Краєвий пятизмаг жінок.

22. жовтня ц. р. у Львові на площі „С.-Б.“.

IV. День штафет муж. і жін.

29. жовтня ц. р. у Львові.

Крім цього пляновані ще міжмістові змагання, яких речинці остаточно неустійнені, а будуть подані окремо до відома клюбів.

Краєві плавацькі змагання.

2. і 3. вересня ц. р. у Львові, організує У.С.С.К. на ставі „Світезь“.

Краєві Ситківкові змагання.

відбудуться у Львові від 27. VIII — 3. IX.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр.

Неділя, 30. липня год. 8. веч. „Єгипетська пшениця“. Гостина Крак. Театру ім. Словацького.

Понеділок, 31. липня год. 8. веч. „Єгипетська пшениця“.

Вівторок, 1. серпня год. 8. веч. „Романс“. Виступ Ю. Остерви.

Середа, 2. серпня год. 8. веч. „Романс“. Виступ Ю. Остерви.

Театр Ріжнородностей.

Театр нечинний з причини ферій.

Кіна.

АДРІЯ: „Демон смерти“.
АПОЛЬО: „Вязень з Каєни“.
АТЛЯНТИК нечинне до 15. серпня ц. р.
КАСІНО: „Мокра парада“.
КОПЕРНИК: „Загадковий дім“.
МАРУСЕНЬКА: „Загадковий дім“.
МІРАЖ: „Мадам-сатана“.
МУЗА: „Маски д-ра Фу-Ман-Чу“.
ПАЛЯС: „Моя дружина — авантюрниця“.
ПАН: „Муж з уяви“ і „Побіда“.
ПАСАЖ: „Їздець без голови“.
СТИЛЕВЕ нечинне з приводу реконструкції.
ХИМЕРА: „Жінка без майбутньости“.
УТІХА: „Голос пустині“ і „Ревія“.

АЛЬФОНС ДОДЕ

МАЦІЦЬКИЙ

Переклад із французьк. мови М. Рудницького. — Ціна 3·— зол., з почт. пересилкою 4·— зол.

Закордонне радіо.

Неділя, 30. липня 1933.

Міляно (331,4) 20.35 „Еміль“ опера; **Ляйпціг** (389,6) 20.00 „Циганська любов“ оперетка; **Білгород** (429,7) 19.00 Югославянські пісні; **Стокгольм** (435,4) 20.00 Симфонічний концерт; **Рим** (441,2) 20.45 Оперетка; **Відень** (518,1) 11.00 Симфонічний концерт; **Харків** (937,5) 9.00, 13.05, 15.00, 18.00, 19.00 Концерт, 10.00 Музика, 16.20 Грамофон; **Гільверзум** (1875) 14.40 Концерт.

Понеділок, 32. липня 1933.

Барі (269,4) 20.30 Опера; **Копенгаген** (281,2) 22.15 Симфонічний концерт; **Гуізен** (296,1) 19.40 Симфонічний концерт; **Міляно** (331,4) 21.15 Опера; **Штрасбург** (345,2) 20.45 Концерт; **Стокгольм** (435,4) 20.45 Концерт солістів; **Рим** (441,2) 17.30 Концерт солістів; **Відень** (518,1) 17.25 Концерт; **Харків** (937,5) 8.30 Музика; 9.00, 10.30, 13.50, 15.00, 19.00 Концерт; **Париж** (1724,1) 16.45 Концерт.

Львівське радіо.

Неділя, 30. липня 1933.

1.00 Концерт, 13.05 Метеорольогічний комунікат; 13.10, 14.00, 14.20, 17.00, 19.40 22.00 Трансмісія з Варшави; 16.30 Популярний концерт; 18.40 Всячина; 21.00 „На веселій львівській хвилі“; 22.25 Спортові вісти; 22.45 Танкова музика.

Понеділок, 32. липня 1933.

7.00—7.55 Ран. програма; 12.05, 17.00, 18.35, 20.00 Трансмісія з Варшави, 15.10 Сільва рерум; 15.15, 19.05 Грамофон; 15.25 Господарський комунікат; 15.35 Збіжева біржа; 16.00 Концерт; 19.20 Всячина.

†

ОЛЕКСАНДЕР ЗАПАЛИЛО
емеритований управитель школи, член-добродій „Рідної Школи“ і численних українських установ,
спочив у Бозі 28. липня ц. р. в 63 році життя. В неділю дня 30. липня ц. р. в год. 3-ій попол. відбудуться з дому жалоби в Сигнівці Великій при вул. 3-го Мая ч. 156 на Янівський цвинтар похорони, на які запрошують Свояків і Знайомих
горем прибиті **Жінка і Рідня.**

БІРЖА.

ДОЛЯР.

У суботу, 29. липня Філія Польського Банку у Львові платила вполудне по 6.55 зол. за доляр. На чорній біржі плачено по 6.57 за доляр. Тенденція вагається.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ“.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 29. 7.: масло 2.90 зол., молоко 17 сот., сметана 90 сот., яйця 2.40—2.60 зол. за копу. Тенденція на масло, сметану, яйця удержана, на молоко слаба.

ЗБІЖЕ.

За 100 кг. льоко ст. над. парітас 200 км. Ціни ринк.	золотих	
	від	до
Пшениця двірська	29·—	29·50
Пшениця збірна	27·—	27·50
Жито одноціле	19·—	19·25
Жито збірне	18·50	18·75
Ячмінь двір. одноцілий	15·—	15·50
Ячмінь на мливо	14·—	14·50
Овес галицький	12·50	13·—
Овес замоклий	11·25	11·75
Овес збірний	10·—	10·50
Кукурудза краєва	18·—	19·—
Бараболя промисл.	2·50	3·—
Фасоля біла	18·—	20·—
Фасоля кольорова	13·—	14·—
Фасоля краса (з мішк.)	16·—	16·50
Горох пів-Вікторія	27.—	29·—
Горох полевий	20 —	22·—
Бобик	10·—	10·50
Вика чорна	9·50	10·—
Вика сіра	8·—	8·50
Сіно солодке прасов.	6·50	7·50
Солома прасована	4·50	5·—
Гречка	14·—	14·50
Льон	38·—	40·—
Лубін синій	8·75	9·—
Висівки житні	6·75	7·—
Висівки пшеничні	8·25	8·50
Пшоно	30·—	31·—
Просо краєве	28·—	29·—
Макухи льняні	17·—	18·—
Конюшина черв. за.	70·—	72·—
Мак синій	180·—	190·—
Мак сивий	160·—	170·—
100 кг. льоко Львів	**від**	**до**
Пшениця двірська	30·50	31·—
Пшениця збірна	28·50	29·—
Жито одноціле	21·—	21·25
Жито збірне	20·50	20·75
Ячмінь на мливо	15·25	15·75
Овес двірський	14·—	14·50
Овес двірський замокл.	12·75	13·25
Овес збірний	11·50	12·—
Мука пшен. люксусова	63·—	63·50
Мука пшен. 65 проц.	46·—	47·—
Мука житня тип уряд.	37·50	38·—
Висівки житні	7·75	8·—
Висівки пшеничні	9·—	9·25
Крупи ячмінні грубші	28·—	30·—
Пшоно ч. 1	38·—	40·—
Пенцак ч. 10	28·—	30·—
Сіно солодке кр. пр.	7·50	8·50

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

МОРЕЛІ ВИБІРНІ 15 золотих, МОРЕЛІ ДИЧКИ 11 золотих, пятькілеве опакування, оплачено за післяплатою висилає „Сахорович“, Заліщики. 96 3-1

ЕНЕРГІЙНА, молода особа, з інтелігентної української родини, дуже добре знається на всякому господарстві — шукає управи на фільварку або при іншій більшій господарці. Зголошення прошу слати: чемности К. Горбачевська почта Солотвина, коло Станиславова. 97 3-1

ВИПРОДУЄМО останні по сезоні жіночі плащі, костюми, сукні, гумові плащі і т. п. по незвичайно низьких цінах. Магазин Я. ПОСАМЕНТ, Львів, Академічна 2 (готель Жоржа). 99 3-

НОВИЙ дім 4 мешкання, вода, електрика, канал, 150 сяжнів городу, близько ... топада, довг 25 літ, 1800 долярів ... та 17.000 золотих. Ігнат, Куркова 2. 100 3-1

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

КОНКУРС.

Т-во „Дешева Кухня“ в Перемишлі як власник Бурси ім. о. Могильницького в Перемишлі вул. Івашкевича розписує сим конкурс на прийняття учеників до Бурси на рік 1933/34, на таких умовах:

1) місячна оплата 35 зол., яку можна частинно складати в натураліях (найвисше на квоту 20 зол.);

2) кожного кандидата приймуть до Бурси остаточно щойно після підписаної ... ально умови між батьком (опікуном) ... правою Бурси;

3) зголошення приймають найдальше до 15. серпня ц. р., по тім часі лише виняткові ... адках. Зголошення ... силати ... голови адв. м-ра С. ... роцькоцтво ... Перемишлі, вул. Костюшка ... і С. „Дешева Кухня“ ... м. о. Могильницького ... голова ... секретар ...